

Móra Ferenc: Isten kardja- magyar népmonda

(Iványi Grünwald Béla festménye alapján)

Isten kardja: Iványi Grünwald Béla festménye

Attila már az új hazában volt, mikor egyszer különöset álmódott. Azt álmodta, hogy meghasadt az ég, leszállt belőle egy ősz öregember, s egy kardot kötött a király oldalára. De nagyon különös kard volt az. Arany a markolata, s az volt a legkülönösebb, hogy amint a kardot kezébe vette, egyszerre maga előtt látta az egész világot, rengeteg erdőket, végtelen tengereket, fényes városokat, rettentő hadseregeket. S ahogy megsuhogtatta a kardot a világ négy tája felé, hát az erdők meghajoltak, a tengerek meghasadtak, a városok lánggal égtek, a hadseregek földre hulltak.

- No, ez különös álom volt. Ugyan mit jelenthet? - tűnődött a király, s magához parancsolta tanácsadó papjait, a táltosokat, hogy fejtsék meg álmát.

- Nem nehéz ezt megfejteni, nagyúr - mondja a legöregebb táltos. - Azt jelenti ez, hogy Isten a maga kardjának mását adja neked, s te azzal hatalmad alá hajtod az egész világot.

Abban a szempillantásban suhog az ajtófüggöny, s az őrt álló vitézek egy pásztorfiút vezetnek a király elébe. Különös kard volt a fiú kezében, aranymarkolatú. Odanyújtotta a királynak.

- Hol vetted ezt, te fiú? - kérdi ámulva Attila.

Leborul a pásztorgyerek a földre, szava akadozik.

- Ahogy ma hajnalban nyájamat terelgettem, uram királyom, észreveszem, hogy sántít a fehér üsző, és véres nyomot hagy a lába. Körülnézek, mi szúrhatta meg ezen a selyemfüvön? Hát ennek a kardnak a hegye állt ki a földből. Odamegyek, ki akarom húzni, láng csap ki belőle. Ijedtemben elszaladtam, és csak messziről néztem, hogy lobog lánggal a kard. Egyszerre

aztán ellobbant a láng, s mire odaértem, már kint volt a földből az egész kard, ott feküdt a fűvön. Fölemeltem, és elhoztam neked, nagyúr, mert téged illet!

- Ez az Isten kardja! - kiáltották a táltosok.

Attila pedig felnézett az égre, suhintott a karddal keletre, nyugatra, észak felé, délnek, és ezt mondta hozzá:

Csillag esik, föld reng: jött éve csudáknak!

Ihol én, ihol én, pörölyje világnak!

Sarkam alá én a nemzeteket hajtom:

Nincs a kerek földnek ura, kívül rajtam!

(Idézet Arany János *Buda halála* című elbeszélő költeményéből.)